

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 752/2018
28.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милета Петковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К 34/16 од 18.01.2017. године и Вишег суда у Зајечару 4Кж1 52/17 од 12.04.2018. године, на седници већа одржаној 28.06.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милета Петковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К 34/16 од 18.01.2017. године и Вишег суда у Зајечару 4Кж1 52/17 од 12.04.2018. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору К 34/16 од 18.01.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. у вези става 1. КЗ за које му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 (две) године, не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да плати паушал у износу од 10.000,00 динара, као и трошкове кривичног поступка у износу од 17.678,00 динара, све у року од 15 дана, под претњом принудне наплате.

Пресудом Вишег суда у Зајечару 4Кж1 52/17 од 12.04.2018. године, одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милета Петковића и жалба Основног јавног тужиоца у Бору, а пресуда Основног суда у Бору К 34/16 од 18.01.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Миле Петковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе, те одреди да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава Основног суда у Бору.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је суд погрешно применио закон када је окривљеног правноснажно огласио кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. у вези става 1. КЗ, будући да ово кривично дело које је окривљеном стављено на терет оптужним актом, није постојало у време предузимања инкриминисаних радњи, имајући у виду да је одредба члана 234. КЗ ступила на снагу 15.04.2013. године, а да је окривљени оглашен кривим за временски период пре тога, и то почев од јануара 2012. године.

Изнетим наводима, по налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Међутим, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је окривљеном АА оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Бору Кт 478/15 од 22.01.2016. године, стављено на терет да је у временском периоду од јануара 2012. до септембра 2013. године, извршио продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. у вези става 1. КЗ.

Наиме, у време започињања извршења кривичног дела, постојало је кривично дело злоупотреба службеног положаја, где је извршилац кривичног дела могао имати својство службеног или својство одговорног лица. Изменама и допунама Кривичног законика од 24.12.2012. године, објављеним у Службеном гласнику РС број 121/12, кривично дело злоупотреба службеног положаја је „подељено“ у два кривична дела. При томе деоба је извршена према својству учиниоца и овлашћењима која му припадају, и то на кривично дело злоупотреба службеног положаја, кажњивог по члану 359. КЗ и кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица, кажњивог по члану 234. КЗ.

Кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. КЗ измењено је само утолико што су у делу одредбе става 1. брисане речи „или одговорно“, те од наведених измена, извршилац овог кривичног дела може бити само службено лице. Истовремено, одредбе које се односе на злоупотребу

положаја и кривицу одговорног лица, овим изменама издвојене су у посебно кривично дело - кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ, чији је заштитни објект привредно пословање и имовина у том пословању, при чему је радња кривичног дела остала неизмењена.

Дакле, наведеним изменама, у кривични законик је унето кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица, које задржава јасан континуитет са кривичним делом злоупотреба службеног положаја у случају да се као извршилац јавља одговорно лице. Стога се не могу прихватити као основани наводи захтева за заштиту законитости да је реч о потпуно новој инкриминацији која је уведена у наше кривично законодавство тек одредбом члана 234. која је ступила на снагу 15.04.2013. године и да је суд у вези тога погрешно применио ову одредбу када је окривљеног огласио кривим, имајући у виду да према оцени Врховног касационог суда, између одредбе члана 359. КЗ која је важила до 15.04.2013. године и одредбе члана 234. КЗ која је ступила на снагу 15.04.2013. године, постоји јасан правни континуитет инкриминације, те да се не ради о потпуно новом кривичном делу као што то бранилац у захтеву неосновано указује.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да суд сумњу у погледу одлучних чињеница, у конкретном случају није решио у корист окривљеног, тј. да није применио одредбу члана 16. став 5. ЗКП, а што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде, због чега бранилац сматра да је на тај начин, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Такође, у захтеву за заштиту законитости бранилац износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да се у радњама окривљеног не стичу обележја кривичног дела за које је оглашен кривим, јер према наводима захтева, из изведених доказа произилази да окривљени није ни себи, ни лицима наведеним у изреци правноснажне пресуде, прибавио противправну имовинску корист, нити је оштећеном предузећу причињена било каква штета, чему у прилог иде и околност да се оштећени није придружио кривичном гоњењу окривљеног.

Изнетим наводима се, по налажењу овог суда, оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходно њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Милета Петковића у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић